

Amerika, til Avstralien eller endnu længere bort, til et andet fjernt og ukendt Land uden Degnesjæle og uden Kirkeklokker.

Tanken var ham slet ikke fremmed, Fristelsen ikke ny. Og hvad hindrede ham vel egenlig? Han kendte intet til den Hjemstavns Trolddomsmagt, som Neergaard hin Nat havde talt om og selv var bleven et Offer for. Med det gamle Nyboderhjems forestaaende Opløsning vilde han tilmed miste sin allersidste Tilflugt herhjemme. Og var det ikke haabløst at vente sig nogen Fremtid i dette lille vanrøgtede Land, der af Skæbnen syntes bestemt til en snarlig Undergang? Han havde i disse Dage efter Højbaadsmandens Død ofte maattet tænke paa, hvad den Gamle havde fortalt ham om sit lange Livs Oplevelser, der strakte sig lige fra Skærtorsdagsslaget derude paa Reden, til hvilket han havde været Vidne fra sin Moders Arm, og ned gennem den lange Række af Ydmygelser, den enestaaende Sønderlemmelse, hvortil hin Paasketorden havde været Indledningen. Men hvorfor blive ved at klamre sig til et dødsdømt Land, der i Løbet af et Menneskes Liv var svundet ind til en Ruin, sygnet hen til et blegt og slapt Rudiment paa Evropas kraftsvulmende Legeme?

Et nyt Liv! En anden Jord, en anden Himmel!... Der ligesom groede nye Kræfter frem i ham, blot han tænkte derpaa. Mens hans Øjne blev ved at følge den bortdragende Damper, vaagnede alle Drengetidens Fribytterlyster igen i hans Blod. Han sagde til sig selv, at derude — langt borte — ventede maaske den store Sejrslykke ham. Derude skulde maaske Barndommens gyldne Drømme opfyldes. Der kunde han maaske endnu virkelig vinde Prinsessen og det halve Kongerige, — selv om Prinsessen var sort, og Kongeriget en Palmeø i Sydhavet!

Der faldt i dette Øjeblik en Skygge henover hans Bord. Foran ham stod en lille, modeklædt Herre med opløftet Hat og et henrykt Smil i Ansigtet, — Ivan Salomon.

„Syntes jeg ikke nok, det var Dem!... Hvor det var morsomt! Det er saa længe, siden jeg har set Dem! Jeg tror virkelig, De undgaar Deres gamle Venner. Hvorledes lever De dog?“